

Arrest

nr. 105 079 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 oktober 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. WALLEYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 februari 2010 diende verzoeker een visum aanvraag, op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), met oog op gezinshereniging met zijn echtgenote van Turkse nationaliteit en met onbeperkt verblijfsrecht in België.

1.2. Op 27 mei 2010 werd een visum lang verblijf (visum type D) toegekend op voorwaarde van voorlegging van bepaalde documenten. Verzoeker kwam op 19 augustus 2010 het Belgische grondgebied binnen. Verzoeker werd op 4 oktober 2010 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.3. Op 19 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: B

Voorna(a)m(en): O.A.

Nationaliteit: Turkije

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

Betrokkene bewijst niet dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat het gezin sedert maart 2011 onafgebroken leefloon genieten.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en echtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

Betrokkene en zijn echtgenote volgen allebei Nederlandse lessen.

Betrokkene heeft een inburgeringscursus gevolgd.

Betrokkene zelf onderneemt stappen om zich in te schrijven in interimkantoren, maar enkel als zijn verblijf in gedrang komt.

De echtgenote van betrokkene, Y.B.E., bewijst niet dat ze naar werk zoekt.

De duur van het verblijf in België en de gezinsbanden wegen niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, in hoofde van artikel 11, §2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980. Het is eveneens ondenkbaar dat betrokkene geen banden meer heeft met het thuisland; hij is hier pas sedert 19.08.2010.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel in zijn synthesememorie de schending aan van artikel 41, lid 1 van het aanvullend protocol bij associatieovereenkomst tussen Turkije en de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, op 23 november 1970 te Brussel ondertekend en namens de Gemeenschap gesloten, goedgekeurd en bevestigd bij verordening (EEG) nr. 2760/72 van de Raad van 19 december 1972.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Waar de bepaling die toelaat de bestreden maatregel te nemen (art. 11§2 : intrekking van het verblijfsrecht na gezinshereniging) slechts werd ingevoerd bij de wet van 15 september 2006, in voege sinds 1 juni 2007, en de inkomstenvoorwaarde van artikel 10 slechts bij de wet van 8 juli 2011, in voege sinds 22 september 2011, dus na het in werking treden van het aanvullend protocol,

Terwijl art. 41 van dit aanvullend protocol een « stand still » clause voorziet die de lidstaten verbiedt Turkse onderdanen te onderwerpen aan nieuwe maatregelen die als gevolg hebben de uitoefening van hun rechten op verblijf en/of het vrij verrichten van diensten te beperken.

In verband met de toepassing van de "stand still" clause van het aanvullend protocol stelde het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Salsall Duitland: " ...ook al verleent de in artikel 41, lid 1 van het Aanvullend Protocol opgenomen standstill clause op zichzelf aan een Turks onderdaan geen rechtstreeks uit de gemeenschapsregeling afgeleid recht van vestiging en een daaruit voortvloeiend recht van verblijf of een recht op het vrij verrichten van diensten of van toegang tot het grondgebied van een lidstaat (...) dit niet wegneemt dat een dergelijke clause algemeen de invoering verbiedt van alle nieuwe maatregelen die tot doel of tot gevolg zouden hebben dat de uitoefening door een Turks onderdaan van deze economische vrijheden op het nationale grondgebied wordt onderworpen aan strengere voorwaarden dan die welke golden bij de inwerkingtreding van het Aanvullend Protocol voor de betrokken lidstaat". (EHJ 19.2.2009 in de zaak C- 228/06, p. 47).

In o.a. het arrest Europese Commissie / Nederland preciseert het Hof dat het verbod van nieuwe beperkingen inzake vrijheid van vestiging en vrij verkeer van diensten voor Turkse onderdanen geldt "met inbegrip van beperkingen betreffende de materiële of procedurele voorwaarden inzake de eerste toelating tot de betrokken Turkse staatsburgers die voornemens zijn aldaar van deze economische vrijheden gebruik te maken" (EHJ 29.4.2010 in de zaak C-92/7 par. 47).

Uiteraard is elke maatregel die een tijdelijk verblijf toekent in plaats van vroeger een onbeperkt verblijf, en toelaat dit na verloop van tijd opnieuw in te trekken om economische redenen, waar dit vroeger niet kon, van aard het recht op vestiging en toegang tot de arbeidsmarkt te beperken.

Art. 41 van het aanvullend protocol op de associatieovereenkomst heeft directe werking.

Deze wetswijziging dient dan ook zo te worden gelezen dat zij niet van toepassing is op Turkse onderdanen en hun gezinsleden, die moeten verder kunnen genieten van de bepalingen van de artikelen.

Tegenpartij stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op de Associatieovereenkomst, omdat hij geen Turkse werknemer is. Hij spreekt zich in de memorie niet uit over de vraag of hij beschouwd kan worden als familielid van een Turkse werknemer.

Tegenpartij lijkt er van uit te gaan dat het al dan niet van toepassing zijn van de Associatieovereenkomst afhangt van de omstandigheden waarin een Turkse onderdaan zich in België heeft bevestigd (gezinshereniging of arbeidsmigratie).

Dit is onterecht. De Associatieovereenkomst maakt dit onderscheid niet.

Ook beweert tegenpartij ten onrechte dat art. 2 van de Associatieovereenkomst bepaalt dat het vrij verkeer van werknemers geleidelijk zal worden ingevoerd. Art 2 zegt hier niets over. Art. 12 daarentegen bepaalt dat de overeenkomstsluitende partijen zich zullen laten leiden door de artikelen (thans 39,40 en 41) van het Verdrag tot oprichting van de Europese gemeenschap, teneinde onderling het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen, terwijl de artikelen 13 en 14 een soortgelijke bepaling bevatten inzake vrijheid van vestiging en vrij verkeer van diensten. De associatieovereenkomst is dus zeker niet beperkt tot werknemers.

Art. 41 van het Aanvullend protocol verbiedt nieuwe beperkingen in te voeren "met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten", Deze overeenkomst streeft er dus naar gelijkelijk aan de Turkse onderdanen hetzelfde statuut te verlenen als aan de onderdanen van de Europese Unie met betrekking tot zowel de toegang tot de arbeidsmarkt als met betrekking tot vestiging en het vrij verstrekken van diensten.

Het Hof van Justitie heeft in eerste instantie inderdaad een aantal uitspraken gedaan die betrekking hebben op de vrijstelling van visumplicht voor Turkse werknemers die in de Unie diensten verrichten. Het arrest van 29 april 2010 Commissie t/Nederland heeft echter betrekking op het invoeren van een "leges" voor de inschrijving van buitenlanders in de gemeente, die het Hof strijdig acht met de Associatieovereenkomst ongeacht of deze leges betaald wordt door een werknemer of door een andere Turkse onderdaan. Het gaat er immers om dat een verblijfstaks een maatregel is die een beperking inhoudt van het recht op vrij verkeer.

Het arrest Savas had dan weer betrekking op een echtpaar dat illegaal op het grondgebied van het VK verbleef geen officieel statuut had van werknemer of zelfstandige. Het Hof stelde hier dat de nationale rechter "dient te bepalen of de nationale regeling die de bevoegde autoriteiten op Savas hebben toegepast, tot gevolg heeft dat zijn situatie is verslechterd ten opzichte van de regels die in het Verenigd

Koninkrijk op hem van toepassing waren op de datum waarop het Aanvullend Protocol voor die lidstaat in werking trad" (Hof v Just. 11.5.2000 in C-37/98 par. 70).

De vraag die zich stelt is dus of de regel die op verzoeker werd toegepast 1) zijn mogelijkheden tot vestiging en/of toegang tot de arbeidsmarkt beperkt en 2) minder gunstig is dan deze die zou zijn toegepast in 1972, met die verstande dat een beperking slecht mogelijk is indien deze ook geldt voor Unieburgers.

Dat een intrekking van het verblijfsrecht de toegang tot de arbeidsmarkt en de vrijheid van vestiging beperkt is evident. Anderzijds werd deze mogelijkheid om na gezinshereniging het verblijf in te trekken omdat de voor waar den van art. 10 niet langer vervuld zijn slechts ingevoerd bij de wet van 22 september 2011, dus lang na 1972.

Zeker, ook voor Unieburgers en hun familieleden werden inmiddels mogelijkheden ingevoerd om gedurende de eerste drie jaar verblijf het verblijfsrecht in te trekken ,opgesomd in art. 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt echter geen van deze voorwaarden,.

De nieuwe bepaling van art. 11§2 kan dus niet worden toegepast op Turkse onderdanen.

Minstens is er aanleiding een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie."

3.2. Artikel 41, lid van het Aanvullend Protocol (Pb. L. 29 december 1972, afl. 293)) luidt als volgt:

"De Overeenkomstsluitende Partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten."

Dit artikel heeft enkel betrekking op de artikelen 13 (vrijheid van vestiging) en 14 (vrij verrichten van diensten) van de Associatieovereenkomst (Pb.L. 29 december 1964, afl. 64).

3.3. De Raad benadrukt dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie volgt: *"dat in artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol een nauwkeurig bepaald en onvoorwaardelijk beginsel is geformuleerd, dat voldoende werkbaar is om door de nationale rechter te kunnen worden toegepast en dat derhalve de rechtspositie van particulieren kan bepalen; de rechtstreekse werking die dus aan die bepaling moet worden toegekend brengt, dat de justitiabelen op wie zij van toepassing is, het recht hebben zich er voor de rechterlijke instanties van de lidstaten op te beroepen."* (HvJ 11 mei 2000, C-37/98, Savas, ro. 54).

3.4. Vaste rechtspraak van het Hof van Justitie luidt dat: *"(...) ook al verleent de in artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol opgenomen standstillclausule op zichzelf aan een Turks onderdaan geen rechtstreeks uit de gemeenschapsregeling afgeleid recht van vestiging en een daaruit voortvloeiend recht van verblijf of een recht op het vrij verrichten van diensten of van toegang tot het grondgebied van een lidstaat (...), dit niet wegneemt dat een dergelijke clausule algemeen de invoering verbiedt van alle nieuwe maatregelen die tot doel of tot gevolg zouden hebben dat de uitoefening door een Turks onderdaan van deze economische vrijheden op het nationale grondgebied wordt onderworpen aan strengere voorwaarden dan die welke golden bij de inwerkingtreding van het Aanvullend Protocol voor de betrokken lidstaat."* (HvJ 19 februari 2009, C-228/06, Soysal, ro. 47).

Voorts oordeelde het Hof dat: *"Met betrekking tot artikel 41, lid 1, heeft het Hof (...) in herinnering gebracht dat deze bepaling vanaf de datum van inwerkingtreding in de gastlidstaat van de rechtshandeling waarvan deze bepaling deel uitmaakt, de invoering verbiedt van nieuwe beperkingen van de uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrij verrichten van diensten, met inbegrip van beperkingen betreffende de materiële en/of procedurele voorwaarden inzake de eerste toelating tot de betrokken lidstaat van Turkse staatsburgers die voornemens zijn aldaar van deze economische vrijheden gebruik te maken."* (HvJ 29 april 2010, C-92/7, ro. 47) (eigen onderlijning).

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel enkel de schending van artikel 41, lid 1 van het Aanvullend Protocol aanvoert, hoewel hij in de uiteenzetting van zijn middel hier en daar refereert naar "werknemers".

De Raad wijst erop dat artikel 41, lid 1 van het Aanvullend Protocol enkel betrekking heeft op de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten.

De Unierechtelijke invulling van het begrip "vrijheid van vestiging" omvat de toegang tot werkzaamheden anders dan in loondienst en de uitoefening daarvan alsmede de oprichting en het beheer van ondernemingen ten behoeve van duurzame activiteiten. Het betreft in andere woorden de vrije vestiging van zelfstandigen.

Het vrij verrichten van diensten wordt door het Unierecht ingevuld als de dienstverrichtingen welke gewoonlijk tegen vergoeding geschieden, voor zover de bepalingen, betreffende het vrije verkeer van

goederen, kapitaal en personen op deze dienstverrichtingen niet van toepassing zijn. Degene die de diensten verricht (dienstverlener), kan daartoe zijn werkzaamheden tijdelijk uitoefenen in de lidstaat waar de dienst wordt verricht.

Het vrij verkeer van diensten vertoont gelijkenissen met de vrijheid van vestiging. Toch bestaat er een onderscheid: het verrichten van diensten heeft geen duurzaam karakter, maar betreft een tijdelijke activiteit, terwijl duurzaamheid juist het kenmerk is van de vrijheid van vestiging.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt of de standstill clausule toegepast dient te worden in het kader van activiteiten uitgeoefend door verzoeker zelf die betrekking hebben tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten, dan wel in het kader van activiteiten uitgeoefend door verzoekers echtgenote die betrekking hebben tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten.

De Raad wijst erop dat het aan verzoeker is om zijn grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing voornemens is geweest om zich in België te vestigen als zelfstandige of in België diensten te verrichten. Hoewel verzoeker zich sinds 19 augustus 2010 in België bevindt, is er bv. geen melding van een aanvraag tot het verkrijgen van een beroepskaart m.o.o. op het verrichten van zelfstandige arbeid. In zijn synthesesmemorie brengt verzoeker dienaangaande ook geen begin van bewijs aan, verzoeker betoogt zelfs niet dat hij de bedoeling heeft gehad of heeft om zelfstandige arbeid of diensten te verrichten. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich heeft ingeschreven in interimkantoren, nadat hem werd gemeld dat zijn verblijf in het gedrang komt. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker voorts dat verzoeker 'werkzoekende' is. Uit het gegeven dat verzoeker werkzoekende is en zich heeft ingeschreven in interimkantoren kan niet worden afgeleid dat verzoeker "voornemens" is om zijn vrijheid van vestiging of het vrij verkeer van diensten uit te oefenen.

Uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat de echtgenote van verzoeker in België zelfstandige arbeid heeft uitgeoefend of werkzaamheden heeft verricht in het kader van een vrij verrichten van diensten. Ook hier toont verzoeker in zijn synthesesmemorie niet aan dat de echtgenote zelfstandige arbeid of diensten heeft verricht.

Nu niet wordt aangetoond dat verzoeker of zijn echtgenote voornemens waren deze economische vrijheden, met name de vrijheid van vestiging of het vrij verrichten van diensten, uit te oefenen, kan verzoeker zich niet geldig op artikel 41, 1ste lid van het Aanvullend Protocol beroepen. De door verzoeker geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie kan in dit geval dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3.7. In zoverre verzoeker betoogt dat artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet en de inkomstenvoorwaarde van artikel 10 van de vreemdelingenwet dateren van na de inwerkingtreding van het aanvullend protocol, stelt de Raad vast dat het toekennen van een tijdelijk verblijf waar vroeger een onbeperkt verblijfsrecht werd toegekend, de mogelijkheid van verzoeker om van bovenvermelde economische vrijheden gebruik te maken tijdens dit tijdelijk verblijfsrecht niet beperkt.

Waar verzoeker betoogt dat de mogelijkheid om het verblijfsrecht bekomen in het kader van gezinshereniging in te trekken omwille van "economische redenen" slechts werd ingevoerd bij wet van 22 september 2011 merkt de Raad dat *in casu* het gegeven dat betrokkene noch zijn echtgenote bewijzen dat ze beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, daar ze sinds maart 2011 onafgebroken van leefloon genieten, juist aantoonst dat verzoeker noch zijn echtgenote voornemens waren om van bovenvermelde economische vrijheden gebruik te maken.

Verzoekers betoog doet dan ook geen afbreuk aan het gesteld in punt 3.6.

3.8. In zoverre verzoeker betoogt dat hij als familielid van een Turkse onderdaan door de voormelde bepalingen 10 en 11, § 2 van de vreemdelingenwet wordt belemmerd in het uitoefenen van bovenvermelde economische vrijheden en dat het intrekken van verblijf op basis van voormelde bepalingen van de vreemdelingenwet zijn positie verslechteren ten opzichte van de situatie die bestond op de

datum van de inwerkingtreding van het Aanvullend Protocol op 1 januari 1973, merkt de Raad op dat artikel 41, lid 1 van het Aanvullend Protocol niet voorziet in een recht voor familieleden van Turkse zelfstandigen of dienstverrichters op het uitoefenen van deze economische vrijheden noch in een daarvan afgeleid recht van verblijf – dit in tegenstelling tot het Besluit van de Associatieraad EEG-Turkije nr. 1/80 dat betrekking heeft op Turkse werknemers en hun familieleden, waarvan overigens de schending niet wordt aangevoerd.

Een schending van artikel 41, 1ste lid van het Aanvullend Protocol wordt *in casu* niet aangetoond. Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag niet noodzakelijk om *in casu* uitspraak te doen. Bovendien is de Raad, gelet op artikel 267 van het VWEU niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak nog vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

Het middel is niet gegrond.

3.9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en 43ter, eerste lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Waar de bestreden beslissing een einde maakt aan het verblijfsrecht van de ouder van een belgisch kind en een verwijderingsmaatregel van het grondgebied inhoudt met het motief dat hij en zijn echtgenote onvoldoende inkomsten hebben, en aldus een disproportionele inbreuk maakt op het gezinsleven van verzoeker.

Terwijl art. 43ter, eerste lid in combinatie met art. 40bis een verblijfsrecht toekent aan de ouder van een minderjarig Belgisch kind, die dit kind begeleidt of zich bij hem voegt, en art. 8 EVRM het recht op gezinsleven waarborgt.

Het jongste dochtertje van verzoeker, N.B., heeft de Belgische nationaliteit, wat blijkt uit het feit dat het houder is van een Belgisch identiteitsbewijs en paspoort. Door de uitvoering van de bestreden beslissing zou het gezinsleven van verzoeker met dit kind, maar ook met het andere en met zijn echtgenote, brutaal verbroken worden.

Tegenpartij lijkt zich hiervan bewust vermits in de motieven wordt gesteld: “de gezinsbanden wegen niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, in hoofde van artikel 11§2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980” (sic!). Deze zinssnede is onbegrijpelijk en laat verzoeker niet toe te begrijpen waartegen deze gezinsbanden niet opwegen, vermits het niet verlengen van het verblijfsrecht (in feite het intrekken ervan) zichzelf niet kan rechtvaardigen....

De bestreden akte is dan ook niet naar behoren gemotiveerd en schend voornoemde bepalingen.

Tegenpartij stelt in zijn memorie dat hij geen rekening hoeft te houden met het feit dat verzoeker familielid is van een Belgische onderdaan, omdat hij als echtgenoot van een vreemdeling naar België is gekomen en slechts nadien een Belgisch kind heeft gekregen. Hij stelt dat verzoeker het statuut van familielid slechts zou kunnen invoeren als hij op grond van artikel 40bis tot verblijf wordt gemachtigd.

Dit standpunt is merkwaardig. Art. 40bis en 40ter voorzien helemaal geen machtigingsprocedure (cfr. art.9) maar een recht op verblijf dat voortvloeit uit het statuut van familielid.

Art. 10 van de wet bepaalt dat vreemdelingen die een verblijfsrecht uit de wet putten van rechtswege zijn toegelaten, d.i. zonder dat een machtiging vereist is:

« § 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit »

Verzoeker diende dus geen machtiging tot verblijf aan te vragen om te kunnen genieten van de bescherming die de wet biedt aan ouders van minderjarige Belgische kinderen.

Tegenpartij beweert niet dat deze situatie hem onbekend zou geweest zijn op het ogenblik dat de betwiste beslissing werd genomen.

Wat de schending van het gezinsleven betreft, stelt tegenpartij dat een “tijdelijke verwijdering” van het grondgebied een maatregel het gezinsleven van verzoeker niet hoeft te schenden omdat zijn echtgenote en kinderen (waaronder het Belgisch kind) hem kunnen vergezellen naar Turkije om daar een visum in te dienen met het oog op een nieuwe gezinshereniging.

Tegenpartij verliest hierbij blijkbaar uit het oog dat een vertrek van de familie naar het buitenland ook de basis van het recht op gezinshereniging zou aantasten, zodat niet alleen verzoeker, maar ook zijn

echtgenote haar verblijfsrecht zou kunnen verliezen, en het Belgisch kind verstoken van de rechten die voortvloeien uit zijn burgerschap van de Unie (cfr. Zambrano).

Ten onrechte wordt in de memorie van tegenpartij rechtspraak geciteerd die betrekking heeft op gezinshereniging, waar het in casu gaat om verwijdering van het grondgebied van een persoon die hier reeds jaren wettelijk verblijft.

Uiteraard gaat het niet om het bekomen van "de nodige documenten voor binnenkomst in het Rijk", vermits de verblijfstitel waarover verzoeker beschikte op het ogenblik van de beslissing (BIVR) hem niet alleen toeliet in het Rijk te verblijven maar ook de grenzen te overschrijden."

3.10. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.11. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België."

Verzoeker kan *in casu* niet dienstig de schending van dit artikel aanvoeren, aangezien dit enkel van toepassing is op familieleden van EU-onderdanen die hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend en beschikken over een verblijfsrecht in België.

In dit geval betreft verzoeker een ascendent van een Belgisch minderjarig kind dat haar recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, maar in haar eigen lidstaat verblijft.

3.11. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

3.12. Het gegeven dat verzoeker een dochter heeft die de Belgische nationaliteit heeft, wordt bevestigd door het administratief dossier en wordt niet betwist door de verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de gemachtigde op de hoogte heeft gebracht van de geboorte en de Belgische nationaliteit van de dochter.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Verzoeker heeft gelijk waar hij betoogt dat hij geen machtiging tot verblijf dient te vragen maar kan niet dienstig naar artikel 10 van de vreemdelingenwet verwijzen, dat valt onder Titel I “Algemene bepalingen”, Hoofdstuk III “Verblijf van meer dan drie maanden” van de vreemdelingenwet en betrekking heeft op gezinshereniging van derdelanders met derdelanders. Dit artikel is niet van toepassing op de specifieke situatie van EU-onderdanen en hun familieleden of op de specifieke situatie van familieleden van een Belg, *in casu* als ouder van een Belgisch minderjarige kind. Deze specifieke situaties worden beantwoord in Titel II “Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”, met name Hoofdstuk 1 “Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg” van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt dat familieleden, d.i. bloedverwanten in opgaande lijn, die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem vervoegen, over een recht op verblijf beschikken. De voorwaarde van beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen geldt in deze gevallen niet.

Ter terechtzitting betwist de verwerende partij niet dat het aantonen van de identiteit en de verwantschap met het Belgisch minderjarig kind, dat wordt begeleid of vergezeld, krachtens artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldoende is om een recht op verblijf vast te stellen.

Niettemin, de feitelijke vaststelling dat verzoeker valt onder de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet beschreven situatie, leidt niet tot de vaststelling dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door de bestreden beslissing. Er dient te worden opgemerkt dat zelfs als de gemachtigde wist dat verzoeker alle voorwaarden vervult om te genieten van een verblijfsrecht onder artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dit niet betekent dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet mocht nemen. Vooreerst heeft de bestreden beslissing immers enkel betrekking op het verblijf dat werd bekomen in het kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet, met name wegens de gezinshereniging van verzoeker met zijn echtgenote, dat nu op grond van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet wordt ingetrokken. Voorts wijst de Raad erop dat Staten de bevoegdheid hebben om maatregelen te treffen om te verzekeren dat nationale overheden precies op de hoogte zijn van de bevolkingsbewegingen op

hun grondgebied. Ze mogen dus eisen dat vreemdelingen over een geldige verblijfstitel beschikken, ook al heeft deze desgevallend enkel een declaratoire waarde, en dat de betrokken vreemdelingen dus een aanvraag indienen om deze verblijfstitel te bekomen. Staten mogen vreemdelingen verplichten om zich kenbaar te maken, *in casu* dient verzoeker kenbaar te maken dat hij in de hoedanigheid van een ouder van een Belgisch minderjarig kind wil verblijven en dient hij aan te tonen dat hij voldoet aan de dienaangaande gestelde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing nog geen aanvraag om een verblijfskaart in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet had ingediend.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn middel niet concreet en afdoende aantoont op welke wijze artikel 40ter van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing werd geschonden.

3.13. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Artikel 10 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

§ 2. (...)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. (...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu wordt dienaangaande in de beslissing gemotiveerd dat: “Betrokkene bewijst niet dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat het gezin sedert maart 2011 onafgebroken leefloon genieten.”

Dit motief wordt door de verzoeker niet betwist noch weerlegd.

3.14. De bestreden beslissing verwijst vervolgens naar artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*

In de memorie van toelichting bij artikel 9 van het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet waarbij een nieuw artikel 11 wordt ingevoegd in de vreemdelingenwet, wordt het volgende gesteld: *“Artikel 11, § 2, nieuw, voorziet, overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn, de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid, omwille van de opgesomde motieven. Het gaat om een algemene mogelijkheid die geval per geval moet worden onderzocht.*

a) *De motieven*

Het motief volgens hetwelk de voorwaarden in artikel 10 niet meer worden vervuld, zal op een redelijke manier moeten worden gebruikt, met name met het oog op de aard en de hechtheid van de familiale banden van de persoon (cf. artikel 17 van de richtlijn) (...)

In het kader van het onderzoek van een eventuele beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van de voornoemde motieven, zal de minister of diens gemachtigde rekening moeten houden met de algehele situatie van het betrokken gezinslid.

De (andere) banden van dit gezinslid met België zullen in aanmerking worden genomen. Artikel 11, § 2, voorziet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn, dat elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst. De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp moet in de eventuele uiteindelijke beslissing worden vermeld. (...)

Hierbij wordt in de memorie van toelichting dat deze bepaling *“slechts een toepassing is van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.56-63).

3.15 Uit de memorie van toelichting bij artikel 11 van de vreemdelingenwet hierboven geciteerd, kan niet anders dan afgeleid worden dat de gemachtigde bij een beslissing waarbij een einde gemaakt wordt *“aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid”* dient rekening te houden met het gestelde in artikel 8 van het EVRM dat voorziet in de bescherming van het gezins- en privéleven. Dit houdt evenwel niet in dat artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing dient te worden vermeld. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen volledige formele motiveringsplicht in (RvS 26 juni 2010, nr. 205.942).

Artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet houdt aldus in dat een afweging dient gemaakt te worden inzake de proportionaliteit tussen het beoogde doel van de maatregel en de ernst van de inbreuk waarbij *in casu* rekening moet gehouden worden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst en dat deze afweging in de bestreden beslissing moet worden vermeld.

3.16. Dienaangaande stelt de Raad vast dat conform het gestelde in artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing volgende afweging bevat : *“Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en echtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:*

Betrokkene en zijn echtgenote volgen allebei Nederlandse lessen.

Betrokkene heeft een inburgeringcursus gevolgd.

Betrokkene zelf onderneemt stappen om zich in te schrijven in interimkantoren, maar enkel als zijn verblijf in gedrang komt.

De echtgenote van betrokkene, Y.B.E., bewijst niet dat ze naar werk zoekt.

De duur van het verblijf in België en de gezinsbanden wegen niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, in hoofde van artikel 11, §2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980. Het is eveneens ondenkbaar dat betrokkene geen banden meer heeft met het thuisland; hij is hier pas sedert 19.08.2010.”

Het is vervolgens aan de Raad om te na te gaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot deze beslissing is gekomen.

3.17. Verzoeker betoogt in wezen vervolgens dat er geen proportionaliteitsafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft plaats gevonden.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu refereert verzoeker aan een gezinsleven met zijn Belgische minderjarige kinderen en zijn echtgenote. Er blijken geen elementen die zich verzetten tegen het aannemen van een effectief gezinsleven in België in hoofde van verzoeker.

3.18. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven van verzoeker. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is aldus niet absoluut.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In die zin wijst de Raad er voorts op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen niet betwist dat de inmenging in de wet is voorzien en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft.

3.19. De vraag rijst aldus of de inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar artikel 11, § 2, 1° *juncto* artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de persoon die hij vervoegde niet langer beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van dezelfde wet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het spreekt voor zich dat het opleggen van de verplichting aan een gezinshereniger om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen, vereist is met het oog op de bescherming van de in

artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen (zie in deze zin EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 65; EHRM 20 oktober 2005, nr. 8876/04, Haydarie v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 september 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 50.) De onbeperkte immigratie van personen die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen. De bestreden beslissing komt aldus tegemoet aan een dwingende sociale behoefte.

3.20. Vervolgens moet worden nagegaan of de gemachtigde een proportionele beslissing treft, met name of een billijke belangenafweging werd gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van de belangen van de Belgische Staat, met name de toepassing van de artikelen 11, § 2, 1° *juncto* artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, waarvan hierboven werd vastgesteld dat ze een legitiem doel nastreven en tegemoet komen aan een dwingende sociale behoefte.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde op basis van artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet gehouden is rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokken vreemdelingen in België en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, die criteria zijn die eveneens in de rechtspraak van het EHRM m.b.t. toepassing van artikel 8 van het EVRM worden gehanteerd (zie EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boulouf v. Zwitserland, par. 48 en EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58).

De gemachtigde dient aldus rekening te houden met de gegevens waarover hij hieromtrent beschikt.

In die zin maakt de bestreden beslissing melding van de belangen van verzoeker, met name dat hij en zij echtgenote allebei Nederlandse lessen volgen, dat verzoeker een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat verzoeker stappen onderneemt om zich in te schrijven in interimkantoren, maar enkel als zijn verblijf in het gedrang komt, dat de echtgenote van verzoeker niet bewijst dat ze naar werk zoekt.

De bestreden beslissing vermeldt verder verzoekers gezinsbanden maar motiveert dat deze gezinsbanden echter niet opwegen tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht.

Verzoeker betoogt dat deze zinsnede onbegrijpelijk is en niet toelaat te begrijpen waarom deze gezinsbanden niet opwegen “*vermits het niet verlengen van het verblijfsrecht (in feite het intrekken ervan) zichzelf niet kan rechtvaardigen*”. Verzoeker gaat evenwel er aan voorbij dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd waarom het verblijfsrecht wordt ingetrokken, met name wordt verwezen naar artikelen 11, § 2, 1° *juncto* artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, die zoals hierboven reeds werd vastgesteld, gericht zijn op het vrijwaren van de belangen van de Belgische samenleving met name de openbare veiligheid en het economisch welzijn.

Verzoeker kan niet dienstig betogen niet te begrijpen waartegen zijn gezinsbanden worden afgewogen.

De bestreden beslissing motiveert voorts dat het ondenkbaar is dat verzoeker geen banden meer heeft met zijn thuisland daar pas sedert 19 augustus 2010 in België is.

Er dient te worden vastgesteld dat er conform artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet een belangenafweging heeft plaats gehad.

3.21. De Raad stelt vast dat verzoeker door louter te stellen dat hij een Belgische minderjarige dochter heeft en dat door de uitvoering van de bestreden beslissing zijn gezinsleven met dit kind, maar ook met het andere kind en met zijn echtgenote brutaal verbroken zou worden, in gebreke blijft om *in concreto* aan te tonen dat deze gemaakte belangenafweging disproportioneel is.

De Raad stelt vast dat niet wordt getwijfeld aan de hechtheid van de gezinsband maar dat wordt geoordeeld dat dit gegeven niet doorslaggevend is.

In de mate dat verzoeker aldus meent dat *in casu* een disproportionele afweging werd gemaakt m.b.t. zijn gezinsleven, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn individuele belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat de gemachtigde nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving.

De Raad wijst erop dat verzoeker wist of diende te weten, dat hij slechts in het Rijk verbleef op grond van een afgeleid verblijfsrecht dat aan specifieke voorwaarden was verbonden en dat gedurende de eerste drie jaren hieraan een einde kon worden gesteld op grond dat niet meer was voldaan aan de

verblijfsvoorwaarden voor de gezinshereniging. Verzoeker lijkt voorbij te gaan aan het feit dat noch hij, noch zijn echtgenote aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken om in hun eigen behoeften te voorzien zodat zij niet te laste zouden vallen van de openbare overheden in België.

Tevens maakt verzoeker geen melding van ernstige moeilijkheden die het voortzetten van een normaal en effectief gezinsleven in het herkomstland van verzoeker of elders verhinderen (EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 60). Verzoeker toont niet aan dat zijn echtgenote en zijn kinderen ernstige moeilijkheden zouden ondervinden in het land van herkomst. Er wordt niet aangetoond dat van zijn gezinsleden op onredelijke wijze kan worden verwacht dat ze de vreemdeling volgen naar het land van verwijdering, wegens ernstige moeilijkheden inzake aanpassingsvermogen of met betrekking tot godsdienst, gezondheid, tewerkstelling, onderwijs, of andere sociale en culturele gegevens in het land van herkomst.

In de mate dat verzoeker verwijst naar het gegeven dat zijn echtgenote haar verblijfsrecht zou kunnen verliezen indien zij hem vergezelt naar het buitenland, wijst de Raad erop dat het gegeven dat de echtgenote moeilijkheden zou kunnen ondervinden, op zich de bestreden beslissing niet in de weg staan.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker definitief gescheiden wordt van zijn gezin. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk, en dat wordt door de verwerende partij tijdens de terechtzitting niet betwist, dat verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het komt verzoeker evenwel toe om gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan. Daartoe dient hij zich bij de Belgische overheden kenbaar te maken in de hoedanigheid van een ouder van een Belgisch minderjarig kind en een aanvraag om verblijfskaart in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in te dienen. Tijdens de terechtzitting geeft verzoeker toe dat hij dat binnenkort ook zal doen.

Nu blijkt dat verzoeker zich bewust is van het gegeven dat hem een verblijfsrecht in het kader van artikel 40ter ter beschikking staat en dat hij, zolang hij zijn identiteit aantoonst en de afstammingsband met zijn minderjarig Belgisch kind, dit verblijfsrecht kan verwerven, toont verzoeker niet concreet aan in welke mate zijn gezinsleven verbroken wordt door de bestreden beslissing. Waar verzoeker verwijst naar het "arrest Zambrano" van het Hof van Justitie, en betoogt dat het Belgisch kind verstoken zal zijn van de rechten die voortvloeien uit zijn burgerschap van de Unie, merkt de Raad op dat een schending van artikel 20 noch van artikel 21 van het VWEU wordt aangevoerd. Daarenboven benadrukt de Raad dat België aan dit arrest is tegemoet gekomen door een specifieke verblijfsprocedure in te voeren voor ouders van Belgische minderjarige kinderen waardoor de vreemdelingenwet "bescherming" biedt aan desbetreffende ouders en deze verblijfsprocedure geheel ter beschikking staat van verzoeker. Het is echter, zoals reeds gezegd, aan verzoeker om op deze "bescherming" beroep te doen, met name door zich kenbaar te maken bij de Belgische overheden in de hoedanigheid van een ouder van een Belgisch minderjarig kind.

In het licht van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Verzoeker heeft geen kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet noch in het licht van artikel 8 van het EVRM aangebracht.

Er kan aldus niet worden vastgesteld dat de gemachtigde *in casu* een disproportionele belangenafweging heeft gemaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM noch van artikel 40ter wordt aangetoond.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Er is geen schending van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is niet gegrond

3.22. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10 van de vreemdelingenwet en van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Waar de bestreden beslissing het verblijfsrecht van verzoeker intrekt omdat hij niet langer in de voorwaarden is van art. 10 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011, in voege sinds 22 september 2011.

Terwijl hij nog steeds de voorwaarden vervult die hem opgelegd werden bij het bekomen van zijn verblijf, en de wetswijziging die inmiddels is tussengekomen geen gevolg dient te hebben op de personen die reeds een verblijf hadden bekomen onder de oude wetgeving

Verzoeker is naar België gekomen met een visum gezinshereniging op 19 augustus 2010. Hij vervult nog steeds de voorwaarden die toen gesteld werden aan dit verblijf.

Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, is het gezin van verzoeker sinds maart 2011 ten laste van het OCMW.

Sinds 22 september 2011 werd door de wijziging van art. 10 het verwerven van een verblijfsrecht afhankelijk gemaakt van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Ten onrechte interpreteert tegenpartij deze bepaling in die zin dat vanaf de dag waarop de nieuwe wet in voege is getreden, het verblijf kan worden ingetrokken van de vreemdelingen die reeds een verblijfsrecht hadden verworven op grond van art. 10, doch niet beantwoorden aan de nieuwe inkomensvoorwaarden, zonder dat in de wet van 22 september 2011 een overgangsbepaling dit uitdrukkelijk stelt.

Dergelijke interpretatie is strijdig met het vertrouwensbeginsel en beginsel van rechtszekerheid.

Tegenpartij stelt dat een en ander slechts het gevolg is van een wetswijziging, en dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen. Hij citeert rechtspraak van de Raad van State i.v.m. de regels die de Minister moet toepassen bij een wetswijziging.

Vooreerst gaat het hier in hoofde van tegenpartij niet om de toepassing van een wettelijke bepaling die hem verplicht op een bepaalde wijze te handelen, maar om een mogelijkheid "de minister kan".

Bovendien is verzoeker geen vreemdeling die een verblijfsrecht inroept op grond van een inmiddels afgeschafte wetgeving, doch een vreemdeling gerechtigd op een permanent verblijf, wiens recht op verblijf wordt ingetrokken ondanks het feit dat de voorwaarden waarop hij dit recht heeft verkregen, nog steeds vervuld zijn.

Het ontbreken van overgangsmaatregelen in de wet van 22 september 2011 heeft niet als gevolg dat alle vreemdelingen die een definitief verblijfsrecht hadden verworven, dit automatisch verloren als zij niet in de nieuwe voorwaarden waren."

3.23. Artikel 5 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), die in werking is getreden op 22 september 2011, vervangt artikel 11 van de vreemdelingenwet.

Oud artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet luidde als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

4° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot een verblijf voor beperkte duur. In dit verband vormen de redenen vermeld in het punt 1°, 2° of 3° een voldoende motivering gedurende de eerste twee jaren na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. In de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat

bewijst dat de aanvraag werd ingediend, volstaat deze motivering enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.

De minister of zijn gemachtigde houdt in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°." (eigen onderlijning)

Artikel 11 (nieuw) van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft."

3.24. De voormelde wet van 8 juli 2011 voorziet geen overgangsmaatregelen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F). Een regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden (Grondwettelijk Hof nr. 107/2011 van 16.06.2011, B.S. 24.08.2011).

3.25. Uit de in punt 3.23 geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de periode voor de overheid om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een derdelander wanneer niet meer wordt voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 10 van de vreemdelingenwet opgetrokken werd van twee jaar naar drie jaar.

3.26. *In casu* moet worden nagegaan of de toepassing van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet geen schending inhoudt van een onherroepelijk vastgesteld recht. Met name moet worden nagegaan verzoeker voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet op 22 september 2011 effectief reeds twee jaar verblijf in België in de hoedanigheid van familielid van een derdelander achter de rug had en in aanmerking kwam voor een duurzaam verblijfsrecht.

Uit oud artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet volgt dat gedurende de twee jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel een einde kan gesteld worden aan het verblijf, omwille van één van de motieven vermeld in punten 1°, 2° of 3° van deze bepaling. Zulke beslissing kon nog worden genomen in de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel op voorwaarde dat deze motivering wordt aangevuld met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Dit betekent dat onder oud artikel 11 van de vreemdelingenwet de gemachtigde tot 4 oktober 2012 een einde kon stellen aan verzoekers verblijf.

Aangezien nieuw artikel 11 van de vreemdelingenwet al op 22 september 2011 in werking trad, merkt de Raad op dat onder de oude wetgeving verzoekers verblijfsrecht in het kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet niet als een onherroepelijk vastgesteld recht kan worden beschouwd. De onmiddellijke toepassing van nieuw artikel 11 van de vreemdelingenwet, inclusief het invoegen van een nieuwe voorwaarde m.b.t. het beschikken over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in artikel 10 van de vreemdelingenwet, doet geen enkele afbreuk aan een onherroepelijk vastgesteld recht in hoofde van verzoeker.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragsslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in zijn concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van de gemachtigde. Ook toont verzoeker geen vaste gedragsslijn aan van de gemachtigde, waarvan deze *in casu* afgeweken zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat gemachtigde hem enige vorm van garantie heeft gegeven waardoor hij er kon op vertrouwen dat hij zijn verblijfsrecht niet meer zou verliezen. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet aangetoond, des te meer daar uit bovengestelde volgt dat verzoeker niet aantoonde dat de bestreden beslissing een onherroepelijk vastgesteld recht onder de oude wetgeving zou hebben geschonden.

Het rechtszekerheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de

rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), 'Beginnelsen van behoorlijk bestuur', Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Aangezien de wet van 8 juli 2011 in werking trad na haar totstandkoming en tien dagen na publicatie ervan, is er van retroactiviteit geen sprake. Er werd een duidelijke beleidskeuze gemaakt om de wet onmiddellijk in werking te laten treden, dus zonder in overgangsmaatregelen te voorzien. Dergelijke beleidskeuze mag niet verward worden met het beginsel van terugwerkende kracht. Het is niet omdat de oude regeling gunstiger was voor verzoeker dat het bestuur de bestaande wetgeving terzijde dient te schuiven. Bestuursorganen kunnen immers slechts worden geacht om door hen bij de burger opgewekte verwachtingen te honoreren, binnen de contouren van de hen door het objectieve recht verleende – wettelijke – bevoegdheidsopdracht.

De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen daar het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel moeten wijken voor het legaliteitsbeginsel. Het rechtszekerheidsbeginsel werkt niet *contra legem* en vermag het legaliteitsbeginsel niet doorbreken

Het derde middel is niet gegrond.

Verzoeker voert geen gegrond middel aan dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES